

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. június 2-án az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Cím: Előre a végső győzelemig

(sorozat: Gedeon 7.)

Lekció: Bírák 8, 1-21.

Textus: Bírák 8, 13-17.

Vázlat:

1)Gedeon nehézségei

2)Gedeon állhatatossága

3)Gedeon igazságossága

4)Az Úr megjelenésének következményei

Láttuk, hogy Gedeon az Úr kiválasztott megbízottjaként vonult harcba a megszálló midiániták és szövetségeseik - napkelet fiai – ellen. Az Úr harca volt ez népének ellenfelei ellen, hogy előttük is, de mindenekelőtt saját népe előtt megdicsőítse magát és visszahódítsa népe szívét! Mielőtt az Úr, Gedeon által végső győzelmet aratott volna, szolgája beleütközött három embercsoportba, akik ahelyett, hogy segítették-támogatták volna, igencsak megnehezítették győzelmét. Róluk érdemes megemlékezni, s egyúttal okulni a rossz példából, hogy mi ne legyünk ilyenek, hanem az Úrnak tetsző módon viselkedjünk.

1)Gedeon nehézségei

Gedeonnak – míg elérte a végső győzelmet – nem csak külső ellenséggel, hanem belső ellenségeskedéssel is meg kellett küzdenie. Bármilyen különös is ez, bizony így volt.

Nemcsak a midiániták és szövetségeseik (külpolitikai nehézség), hanem maguk zsidók is (belpolitikai problémák) nehézségeket okoztak neki ebben a küzdelemben. Ő azonban ezeket a „belügyi nehézségeit” is legyőzte az Úrral. Zárójelben mondom, hogy Isten népén belül ma is van egy olyan ellenzék, amelyik rendkívül sokat tesz azért, hogy Isten ügye ne legyen győzelmes ügy, az evangélium, Isten Országának ügye ne haladjon, harcosai ne tudjanak kitartóan küzdeni, vagyis akadályozzák az Úr dolgát – noha hozzá tartozónak vallják magukat! De nézzük, hogy kik voltak ezek a belső "kekeckedők". 3 csoportot látunk.

a)Az efraimita férfiak

Azt olvassuk, hogy Gedeon üzen nekik, hogy foglalják el a Jordán gázlóit a menekülő midiániták előtt. (7, 24-25 Meg is tették. Ámde azután számon kérték Gedeont! (8,1: és

erősen feddőzének vele.”, IMIT: és pöröltek vele hatalommal” - komolyan szemére vetették) Miért voltak dühösek? Nyilván szerettek volna kezdtől részt venni a győztes csatában. De volt-e okuk a neheztelésre? Tulajdonképpen nem, mert míg Gedeon azt tette, amit, addig ők a gázlóknál fogták el a menekülőket, üldözték őket és megölték két törzsfőt is: Orebet és Zéebet. Így hát ők is hozzájárultak a nagy győzelemhez, részesültek a zsákmányból, ráadásul Isten akarata volt, hogy csak az a 300 ember legyen Gedeonnal, akik vele voltak. Vagyis a felháborodásuk, köztöködésük, számonkérésük, agresszivitásuk – tulajdonképpen alaptalan, értelmetlen, felesleges, oktalan volt. Ugyanakkor azonban magatartásuk megmutatja, hogy mi lakik a szívükben s feltárja törzsüknek alapvető problémáját. Ez egy felfuvalkodott, büszke, gőgös lelkű törzs volt. Júda után ők voltak Izráel legnagyobb, legerősebb törzse. S mi történt? Ki merte őket hagyni Gedeon a csatára hívottak közül! Micsoda sértést követett el velük szemben! Kik vagyunk mi s nem ismert el minket! Pedig mi...! S egyáltalán, milyen fontos szerepet játszottunk a honfoglalás idején: pl. Józsué is közülünk származott – a népünk vezére, Mózes utóda! S ennek ellenére...! Csak itt, a végjátékban hív minket segítségül! Szavaik elárulják, hogy gőgösek – beképzelték és vérig sértődtek Gedeon viselkedése miatt, akinek esze ágában nem volt megsérteni őket. Féltékenyek is rá, hogy híresebb lesz, mint ők. Efraim, valamivel később egy másik bírával, Jeftével szemben ugyanígy viselkedett: „Összegyülekeztek Efraim emberei és vonultak észak felé és mondák Jeftének: Miért vonultál harcra Ammón fiai ellen, és bennünket nem hívtál, hogy veled menjünk? Házadat gyújtjuk majd reád tűzben! (12, 1) Jefte egyébként nem úgy bánt velük, mint Gedeon, mert összehívta embereit (Gileád) és harcolt Efraim ellen és legyőzte őket - amit persze jobb lett volna elkerülni, mert egy polgárháború sohasem építő. 42 ezer ember esett el annak idején Efraimból. Itt Gedeonnal szemben is örömtelenül állnak, keserűség és indulat van bennük, nem a győzelem feletti öröm és Isten iránti hála!

De hogyan válaszolt nekik Gedeon?

A 2-3. verset olvassuk: megalázkodott előttük. Gedeon elismerte teljesítményüket, nagyobbra értékelte, mint a magáét, s ezzel lecsendesítette haragjukat! Én nem tettem semmit, hozzátok képest! Hiszen „az Isten a kezetekbe adta” Orebet és Zéebet, az ellenfél két vezérét! (finoman emlékezteti őket arra, hogy Isten volt segítségükre...) „...akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkük...” (megenyhült iránta a lelkük - IMIT) (3b) Vagyis Gedeon alázatos-elismerő-bölcs válasza elhárított egy súlyos válságot. Pedig valójában az ő tette sokkal nagyobb tett volt. Erre Isten tette képessé. A családokban, munkahelyeken, gyülekezetekben sokszor alakulhatnak ki feszültségek a jelenlévők nagy, büszke, öntelt egója miatt. Ez sokszor vezet heves szóváltásokhoz, tettlegességhez, hangos eszkalálódáshoz, a kapcsolatok elmérgesedéséhez, oda, hogy „nem beszélek veled”, „nem érdekel”. Ezekben a helyzetekben mások elismerése és az alázatosság békítőleg hathat és a megbékélést, az egységet szolgálhatja, sikeres együtt munkálkodás is kialakulhat! A szelíd szó, megtöri a csontot.

Kétségtelenül viselkedhetünk úgy, mint az efraimita férfiak. De a személyes büszkeségünknel fontosabb volna az egység – mindenhol! Segítsen az Úr megalázkodni! S lehetünk olyanok is, mint Gedeon - akinek az Úr segített megalázkodni!

Aki Gedeonnak ezt megadta, nekünk is megadhatja – csak figyeljünk Rá és kérjük segítségét! Urunk olyan szelíd és alázatos volt – mondta is, hogy ezt tanuljuk meg Tőle – hát kérjük, hogy Megváltónk, segíts megtagadni egoizmusunkat és az abból fakadó romboló indulatainkat, és szelíd és alázatos lélekkel – lelkülettel járni! Akkor akár Gedeon, akár az efraimiták oldalán állunk - megbékélés jön létre általunk és nem olajat öntünk a tűzre!

És valahol megértettük volna, ha Gedeon is bedühödik és azt mondja nekik: könnyű kritizálni valakinek a magatartását, mikor már győzött... bátornak lenni, amikor a győzelem már biztos... nézőként hibáztatni a küzdőt! De nem így válaszolt, mert felfogta, hogy ez sehová nem vezet – Isten népén belül nem kell egymás szemét kikaparni – hiába akarja a sátán ezt elérni! Nekünk is fel kell ismerni, hogy a sátán nagyon szereti Isten gyermekeit egymásnak ugrasztani. Csak veszekedjünk, akkor ő akadálytalanul ténykedhet. Mindig ez a technikája: meg akarja osztani az igazságban hívők és egymást szerető emberek közösségét. Széthúzást szítani – s mindig az egoizmust használja fel: dicsvágyat, irigységet, hiúságot, büszkeséget. Ismerjük szándékát, ragaszkodjunk az Úr Jézus Krisztushoz és magunkat megtagadva igyekezzünk őrizni a békességet a szeretet kötelével – tanuljunk alázatot és szelidséget Jézus Krisztustól és akkor egységben nagyobb erőt tudunk felmutatni, s az Úr áldása velünk lesz!

b) Szukkóti vezetők

„Mikor Gedeon a Jordánhoz ért, átkelt azzal a 300 férfival, akik vele valának, az üldözéstől kifáradtan...” Tehát üldözte a menekülő ellenfelet. Nem volt elégedett az addigi eredménnyel. Tartós győzelmet akart elérni. Fel akarta tenni az i-re a pontot. Tudta, hogy ha nem megy a midiániták után, akkor egy év múlva megint megjelennek. Inkább most akarta kihasználni a nyerő helyzetet. Ment utánuk, hajtotta, űzte pusztította őket, mint vadászkutyák a sebzett vadat. Az üldözés során azonban a 300 férfi kifáradt, kimerült. Sok napja voltak már talpon. Halál fáradtak lehettek. Amikor Gedeonnal átkeltek a Jordánon elérték Szukkót („lombtetők”, kunyhó, menedék, búvóhely) városát. Ez Gád törzsének a területe, keletre a Jordántól. (Józs13,27) Ma: Tell Deir-Alla. Jákób a Gen33, 17 nevezte Szukkótnak: „Jákób pedig méne Szukkóthba és építé magának házat, barmainak pedig hajlékokat (szukkótokat, lombtetős karámokat) csinált s azért (!) nevezé a hely nevét Szukkótnak.” Később Salamon az 1Kir7,46 szerint arrafelé öntette a templom rézedényeit: „A Jordán völgyében önteté ezeket a király, az agyagos földben, Sukkóth és Sártán közt.”) A Zsoltárok könyve is énekel völgyeiről: Zsolt 60,9: „Az Ő szent helyén mondotta Isten: örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét...” ugyanaz a 108,7: „...örvendezek, hogy eloszthatom Sikemet és felmérhetem Szukkothnak völgyét....”) A legrégebb lelet, ami onnan származik, Kr.e. 1200-ból való agyagtábla, ismeretlen nyelven, valószínűleg a tengeri népektől, és egy agyagedény darab Tewosret királynőt ábrázolja (egyiptomi uralkodó, a 19. dinasztia utolsó uralkodója)

Ennek vezetőitől (nagyjai – IMIT) segítséget kért Gedeon: 5.vers: „Adjatok kérlek, kenyércipókat e népnek, mely engem követ, mert megfáradtak ők.; én ugyanis üldözöm Zébachot és Calmunnát, midjén királyait.” Nem parancsolt, nem agresszívkodott, hanem kért! Érthető, szelíd kérés! Nem lelki támogatást kért, hanem anyagit. Szükségben voltak, segítségre szorultak és ezt kérte.

S mit válaszoltak neki? „Vajon Zébah és Calmunnah tenyere máris kezében van, hogy kenyeret adjunk seregednek?” (IMIT) Hát ez a válasz egy nagy arculcsapás volt, kifejezetten pökhendi és sértő, gúnyos megnyilvánulás. Újabb csapda! Gedeon azt a harcot vezette, amire Isten elhívta. Egy felszabadító háborút, szabadságharcot vezetett a mindnyájukat kegyetlenül elnyomók, őket terrorizálók ellen. Ráadásul egy nemzethez tartoztak s a győzelem már egyértelmű volt. A felszabadító háborújuk a végéhez közeledett. A Jordán gázlójánál már elcsípték a megszállók két vezérét – Orebet és Zéebet. Már csak a

két király menekült, de itt lihegtek a nyomukban. Ezek a sukkótiak azonban kerek-perec megtagadták tőle a segítséget. Nemet mondtak Istenre, harcosára, emberére s annak népére. Nem láttak tovább az orruknál. Nem hittek és ezért nem látták, hogy a harc már lefutott és győztes. Nem csak, hogy nem adtak semmit, de még gúnyolódtak is: „Majd, ha a királyok öklét tartod a kezedben....” – majd ha itt hozod őket fogva! Majd akkor támogatunk, ha egyértelmű, a teljes győzelem – addig ne számíts anyagi támogatásunkra. Isten, hála, bizalom – szóba se kerül náluk.

Milyen megfontolásból tettek így? Ammon területe ide elég közel volt már, ahonnan jöttek eddigi zsarolók. Biztosak lehetünk abban, hogy ez a város is fizetett azért, hogy békén hagyják. Lehet, hogy egyenesen lepaktáltak a mellettük felvonuló megszállókkal. Most, hogy azok hatalma meginogni látszott – de még nem volt biztos a bukásuk – nem akarták elveszteni kiváltságos pozíciójukat. Ki tudja mi lesz még – gondolták. Ha netán nem győz Gedeon, akkor jönnek újra a megszállók és jól megbüntetnek minket, hogy ellenfelüket segítettük! Félték és saját érdekeiket előbbre valónak tartották. Mi lesz, ha a midiánita és szövetségeseik serege majd visszatér? Így önzésből-önféltésből úgy gondolták, hogy nem segítenek Gedeon maréknyi csapatának, boldoguljanak, ahogy tudnak. Talán látták és tudták azt is, hogy a menekülők nem pár százan, hanem több ezren voltak. Szinte biztosak voltak abban, hogy az a túlerő elintézi ezt a 300 embert. Ezek erre már nem jönnek vissza, amazok meg valószínűleg igen. Még az hiányzik, hogy magunkra haragítsuk őket! Eddig legalább életben hagytak – akkor lehet, hogy meg is ölnének! Nagyon emberi okoskodás volt ez – azaz egyáltalán nem számoltak az Úrral, aki harcolt népéért és ott volt Gedeonnal!

Szukkót – azt jelenti a hely neve, hogy menedék, búvóhely, esőház, sátor, kunyhó, lombtető. De ezek a vezetők nem az Úrra tekintettek, hanem önmagukra. Csak a maguk érdekeit nézték és az Úr ügye, felkent vezetője, s harcosai – nem számítottak nekik! Majd lesz velük valami! Mi biztosítsuk be magunkat! S azzal biztosítjuk, ha nem segítünk nekik, nem állunk melléjük! Majd, ha győzött. Esetleg utóbb mellé állunk, de nem bízunk benne annyira, hogy előbb mellé álljunk – ki tudja mi lesz ebből!

A szukkótbeli vezetők nem fogták fel, hogy mekkora lehetőséget nyújt nekik Gedeon kérése. Ez a kérés lehetővé tette volna nekik, hogy a nagy győzelemben együtt részesüljenek. Örülhettek volna a végén! A kérés: lehetőség volt bekapcsolódniuk az Úr győztes hadjáratába. De nem éltek vele. Támogathatták volna az Úr felkentjét, az Úr hadjáratát, az Úr harcosait és dicsősége felragyogását – de ebből kimaradtak, emberi megfontolások alapján. Később nagyon sajnálhatták.

Nem csodálom, hogy Gedeon megfenyegette őket: ha az Úr kezembe adja az ellenséget (!), amikor visszafelé jövök, a puszta töviseivel és bogáncskóróval (IMIT) foglak elverni titeket! Kilátásba helyezte, hogy nagyon megszegényíti majd őket gyalázatos viselkedésükért!

Majd kikoszarozva – folytatják útjukat. Azért meg nem akadályozhatták Gedeon további felszabadító küzdelmét. De kétségtelenül megnehezítették a dolgát.

c) Penuél férfiai

Az üldöző csapat kisvártatva elérte Penuél települését. Ez a Jabbok folyócska közelében fekvő település. 1Móz32, 22-30ban olvasunk arról, hogy Jákób a Jabbók átkelőjénél (IMIT) (révénél) gázlójánál küzdött az Úrral, mielőtt visszatért volna az Ígéret Földjére. Ő nevezte el azt Penuél-nek „nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre és megszabadult az én lelkem.” („az Úr arca”)

Ezeknek férfaitól is segítséget kért, de az itteniek ugyanúgy válaszoltak Gedeonnak, ahogy a szukkótiak, magyarul megtagadtak tőle minden segítséget! Még nem győztél – valószínűleg nem is fogsz - aztán majd a midiániták, ha legközelebb jönnek, majd rajtunk leverik, hogy miért is segítettünk neked és seregednek! Nem kockáztatjuk eddigi helyzetünket. Ha el is vittek valamit, de életünket, házainkat megkímélték. Inkább nem segítünk, mert ha netán nem győzöl, majd megint jönnek és súlyosan megbüntetnek, mert most támogattunk téged. Bár értük harcolt Gedeon, ők is megtagadták tőle a legegyszerűbb segítséget. Nem arról volt szó, hogy nem volt élmük. Volt annyi, hogy adhattak volna – de egyéb megfontolásból nem segítettek. Rendkívül erkölcstelen volt az eljárásuk. Nem semleges álláspontot foglaltak el, hanem kifejezetten akadályozták ezzel saját honfitársaik dolgát. Roppant önző és hazafiatlan magatartás volt ez. S bizony ők se számítottak arra, hogy az Úr a végső győzelmet is odaadja Gedeonnak és csapatának! Várjuk ki a végét! Majd ha győztél – akkor melléd állunk!

Nem csak emberi szempontból, hanem Isten szemszögéből nézve is borzasztóan cselekedtek e város vezetői. Ők is Isten népe voltak s nekik Isten népe oldalára kellett volna állniuk és azt segíteniük, akit az Úr eléjük állított! De nem! Ők ezzel tulajdonképpen az istentelen ellenfeleik mellé álltak – aki nincs velünk, ellenünk van, mondta volt Jézus később, megalkudtak és inkább azokat vállalták, mintsem Gedeonékat! Testvérietlen, gonosz magatartás. Amit Gedeon tett értük is tette – de hálátlanok voltak iránta.

A győztes mellé akartak kerülni – mindegy milyen áron, még testvéreik elárulása árán is. Csak azt nem fontolták meg, hogy ahol az Úr van – ott van a győzelem. Nem az győz, aki szemmel láthatóan erősebb, hanem az, akivel vele van az Úr! Pedig megérthették volna abból, ami addig történt, de nem értették meg. Ők a szemüknek hittek. Nem kellett volna nekik sem nagy áldozatot hozniuk. Valami ételt kellett volna adniuk, de ennyire sem voltak képesek. Ugyanúgy, mint a szukkótiak, ők is megtagadták a segítő kezet, és így, a szukkótbeliakhez hasonlóan, ők is elszalasztották azt, amit az Istennel való győzelem, Isten harcosainak a támogatása, az Ő dicsőségének felragyogása áldásul kínál.

Tudjuk, hogy aki nincs velünk, ellenünk van. (Mt12,30; Lk11,23). Isten országa és a sötétség harcában nincs semlegesség. Isten akaratából Jézus Krisztus vezeti az Úr seregeit győzelemre. Aki ebben részesülni akar - annak csatlakoznia kell hozzá. Aki ezt nem teszi, az az ellenfél oldalán áll és őt segíti. Isten gyűjt, a Sátán szétrombol.

Pedig a városkájuk neve, Penuel azt jelenti: „odafordít Isten arcához” - ők azonban elfordultak Isten arcától, saját erődjükben bíztak, pedig azt később Gedeon lerombolta. Sajnos nem keresték az Úr arcát, tetszését, akaratát – ezért az Úr ellenük fordította arcát és megbüntette őket!

Pedig nagyon is láthatták, hogy milyen nehéz helyzetben vannak Gedeonék. Mégis bezárták szívüket testvéreik előtt. Olykor ma is nehéz sok embernek. Segítséget kérnek. És segíteni is kellene azoknak, akik anyagi dolgokban is hiányt látnak – s azok segíthetnek, akiknek bőven van. Sokan mégis csak a maguk dolgaival foglalkoznak, a maguk érdekeit nézik, elmerülnek önmaguk dolgaiban. Ahol ilyen önzés van, ott nincs szeretet és nincs egység – se családokban, se gyülekezetekben, se egy nemzet közösségében.

Nem csodálom, hogy Gedeon őket is megfenyegette. Ha visszatérek békességgel – vagyis győztesen –, akkor lerombolom Penuel tornyát! Igazságos leszek veletek, amikor békességben (!) visszafelé tartok! Tudja, hogy győzni fog: győztesen fogok visszatérni, elvégezve küldetésem és akkor igazságosan megbüntetlek titeket! Később nagyon, de nagyon megjárták!

Mondottuk, hogy Jézus Krisztus csatájában állunk. Ebbe a csatába bele akar vonni olykor másokat is. Nem kell az első sorban harcolni, nem kell a munka nehezét és veszélyét vállalni. Csak ott kellene állni az Úr és harcosai mögött valami kis segítséggel, valami kis erőfeszítéssel – de nem megy. De sokaknak nem megy. Inkább még elhúzódnak, egészen passzívak, ha nem ellenségesek magukban.

Még azért jegyezzük meg, hogy az efraimiek, ha morogva is, de besegítettek. A szukkótiak és penuelbeliek – ahogyan láthattuk - morogva se segítettek. Sok hívő is morogva segít, mások morogva se. Azokat le lehetett csendesíteni, emezeket meg kellett büntetni.

2) Gedeon állhatatossága

Azért olyan figyelemre méltó, hogy Gedeon minden nem várt akadékoskodás, ellenkezés, akadályoztatás, irigykedés, számítás, hálátlanság és árulás ellenére folytatta útját. Hiába az efraimiták, a szukkótiak és penuelbeliek keményszívűsége – nem állt meg, nem mondta, hogy na, ezekért aztán kár volt két fűszálat is keresztbe tenni, hanem kis csapata, az Úrtól megerősítve folytatta útját: És felment Gedeon a Sátorlakók útján, keletre Nóbachtól és Jogbehától és megverte a tábort...” (11.v.) Nem mondta, hogy „na, igazatok van.... már így is győztünk.... ne kísértsük szerencsénket...” Nem! Más fából faragták – ment tovább. Túl sok időt nem is töltött ezeknek az efraimi és szukkóti, valamint penieli férfiak gyözködésével. Egyszerűen látta, hogy nem ér rá erre – nincs erre ideje. Fontosabb dolga van és attól nem tántorodott el. Azok nem bírta egyszerre lépni vele – hát lemaradtak – Ő ment tovább.

S győzött! Ennek a tanulsága, hogy ha minket is elhívott az Úr a szolgálatba, akkor tartsunk ki abban. Lehet, hogy némelyek megnehezítik dolgunkat, de az Úr velünk van és megerősít testileg és lelkileg is! Ha fáradtak és éhesek vagyunk és ráadásul még emberi ellenállásba, érdektelenségbe, hálátlanságba, közönybe, árulásba ütközünk, könnyű elkeseredni és feladni küldetésünk teljesítését – de az Úrba kapaszkodva, erőink megújulhatnak, ahogy Gedeon kis csapatáé is! Nekünk igyekeznünk kell a legjobbat, legtöbbet nyújtani, akkor is ha fáradtak-éhesek vagyunk és úgy érezzük, hogy akikre számíthatnánk, azok is elhagynak minket. Mi nem állhatunk meg, nem adhatjuk fel – s az Úr meg tud erősíteni lelki és testi erővel!

Vagyis lehet, hogy emberektől – olyanoktól is, akikre legalább elvileg számíthatnánk, mert hívők, lelki testvérek – nem kapunk segítséget, de az Úrtól igen. Gedeon az saját honfitársai gyalázatos, számító, tulajdonképpen áruló viselkedése ellenére is győzött, mert az Úr velük volt és megerősítette őket! Mi is győzni fogunk, csak tartsunk ki az Úr szava, akarata mellett és teljesítsük küldetésünket! B. Disraeli, izraeli miniszterelnök mondta egyszer: Minden siker titka az állhatatosság! Ezt mondja nekünk az Úr is. Legyünk kitartóak és úgy fussuk meg az előttünk lévő küzdőteret, nézve a hit elkezdőjére és bevégezőjére – Jézus Krisztusra! Aki ugyancsak állhatatos volt, kitartott a keresztfá haláláig és elvégezte küldetését. Minket, a megváltottait is Ő tudj erre megerősíteni! (Zsid12)

Sokszor előfordul manapság is, hogy az ember a lelki harctéren épp azoktól nem kap támogatást, akiktől talán leginkább remélhetné – hívő testvérektől, magukat újjászületett hívőknek, megtérteknek valló emberektől, sőt, olykor egésze nyílt (internetes beszélgetések, nyilvánosság előtt való mocskolódások) szembenállást tapasztal részükről. Sokszor, akik bátran harcolnak az Úr megbízásából – az Úr dicsőségéért, nem kímélik magukat – azt tapasztalják – vezetőik, vagy vezetettek – hogy megvetik őket, lenéznek olyanok, akik közben magukat ugyancsak Isten népéhez tartozónak vallják. Gyáván húzódnak vissza, érezhetően már-már inkább az ellenfelekhez húz a szívük, nemhogy segítenek, hanem inkább akadályoznak, vitatkoznak, okoskodnak, megjegyzéseket tesznek, gúnyolódnak, kemény szavakat vagdosnak a fejünkhöz: - mit akartok, mit ugráltok... így nem lehet, úgy nem fog sikerülni ... minek ezt így-úgy... Nem könnyítik, hanem nehezítik az Úr – jó ügyben-igereszerű ügyben – fáradozó szolgálóinak lelki küzdelmét, s a szellemi-lelki ellenfelek keze alá dolgoznak, az ő malmukra hajtják a vizet s már-már elárulói az Úr ügyének – egészen ömberi okokból! (irigység, büszkeség) S te? S én?

Itt eszembe jut Jézusunk is. Gedeon – mint minden zsidó szabadító – Reá mutat előre. Gedeont nem támogatta saját népének sok-sok tagja. Jézus Krisztust sem. Sőt, Jézus Krisztust még a tanítványai is elhagyták nehéz küzdelmében. A Gecsemánéban vívta a nagy lelki harcot és tanítványai nem bírtak vele és érte imádkozni – mennyei angyal jött segítségére, mert nem volt senki a tanítványai közül! De Ő is győztesen megívta a harcát – s jól teszi az, aki mellé áll és nem tanakodik, nem fontolgatja, hanem igyekszik kitartani Őmellette és segíteni népét és ügyét!

Olvassuk a 8,10-12-ben, hogy az egykori 135ezerből, már csak 15ezer volt életben. Ők igen gyorsan menekültek és azt hitték, hogy már túl vannak a veszélyen, hiszen elérték Kárcor-t, Jogboha-t, ami már az Ammoniták földjén feküdt. Úgy vélték, hogy végre biztonságban vannak. Nem számítottak arra, hogy Gedeon oda is követni fogja őket maroknyi csapatával. Hát követte s ott csapott le rájuk, ahol végképp nem várták. Mindkét királyukat elfogta és megölte (18-21.v.), és seregüket teljesen szétverte, szétszórta. Vagyis sikeres volt minden emberi támogatás nélkül is. Nem adta fel idő előtt, hanem feltette az i-re a pontot – miért? Mert Isten vele volt és a végső csatában is győzelemre vitte. Úgy lett, ahogy megmondta Sökkót vezetőinek: az Úr kezembe adja Zébát és Salmúnáht – valóban a kezébe adta az Úr! Az Úrral, emberi támogatás híján is győzhet Isten szolgálója, teljesítheti küldetését, bármilyen lehetetlennek is tűnik az!

Jézus Krisztus ugyanúgy fog győzni ellenségei felett! Már győzött! Ez nem kérdés, biztos a végső siker!

3) Gedeon igazságossága

Amikor Gedeon győzött az ellenfél felett és elérte, hogy a következő 40 évben nem jöttek tájukra sem ellenfelek – s győzelmes csapatával hazafelé tartott, visszatért Chéresz-hágója felől. Magával hozva a midiánita királyokat.

Ekkor felkereste az említett városokat! (11-13.vers) S betartotta ígéreteit. (13-17.v.) Először a Szukkótiak közül elfogott egy fiút, felíratta vele (tudott írni egy gyerek!!!) Szukkót 77 előljárójának nevét, aztán ezeket elővette és megverette őket a puszta töviseivel és szúrós növényeivel – ez nagyon megszégyenítő volt.

Következett a másik város, ami rosszabbul járt. Olvassuk, hogy Gedeon Penuel tornyát lerombolta, de ott meg is ölték azokat, akik elárulták őket, s nem segítettek rajtuk. (17.v)

EXC: Penuél tornya: ezekben az évszázadokban több település központjában állt egy jól megerősített – nagy, olykor kifejezetten hatalmas kövekből épített – olykor több emeletes - torony. Ezek az ún. megalith-kultúra (vagy talayot-kultúra, Bonnanaro-kultúra: kr.e.1800-1500) nagyszerű alkotásai. Különböző nevei voltak ezeknek: pl. nuragen-nek, talayot-nak (talaiot – katalán, talán az arabból: atalaji – ör; talaiia= megfigyelő és örtorony), lakótoronynak. Azt feltételezik, hogy a tengeri népek terjesztették el az egész világon (pl. a filiszteusok is ezek voltak), ugyanis nagyon nagy számban találhatóak földközi tengeri szigeteken: Szardinia, Korzika, Pantelleria. Általában sokkal később – már a középkorban, ezek köré épültek a különböző Lovagvárak, síkfeldűi várak. A Képes Krónika városképein is uralkodnak a magas lakótoronyok. A családi várak alapformája a XIV. században a toronyvár, vagy lakótorony, ami a vár legbiztonságosabb pontja, úgymond a szíve volt. Visegrádon is áll egy ilyen lakótorony a XIII.szól. Penueltól nem messze volt az ammoniták nagy városa: Rabbat Ammon – itt fel is tártak egy ilyen tornyot, de találtak ilyet a híres Eblában (Tell Mardukban) is. Ezek a tornyok többfunkciós épületek voltak: őrhelyek, kultuszhelyek, katonai erődök, menedékhelyek, raktárak is a baj esetén – voltak olyanok, melyekben sok ember, hosszú ideig védelmet talált. A 2Sám 22,51ben az Úr egyik neve. „segítség tornya”. Ilyen volt Penuelban is. De nem védte meg az ottani vezetőket, mert Gedeon előszedte őket és gyalázatos viselkedésükért halállal lakoltak és teleülésük megsemmisült. Az 1Kir12,25-ben olvassuk, hogy később Jeroboám király építette fel újra ezt a települést.

Meg kellett érteniük, hogy csak az áll jó oldalon, aki Isten oldalán áll. A siker Istenhez kötődik. Mindegy, hogy hányan vannak az Úr szolgálói – s hányan az ellenfeleik. Az Úré a győzelem! Akinek szíve Isten és Jézus Krisztus ellenfeleihez húz – miközben magát Isten népének vallja - az végül nagyon megszégyenül! Máig ezt tanítja a sukkótiak és penuelbeliek esete!

Ma sem kifizetődő a hitetlenség, önzés, egoizmus, félelem, az Úr és népe ellenségeivel való szellemi-lelki, fizikai lepaktálás, az, hogy nem hitből, hanem csak a saját eszünkre hagyatkozva számítgatunk, kalkulálunk. Lehet, hogy húz a szívünk a nyugatiakhoz, a keletiekhez, a gazdagokhoz, a hatalmasokhoz. De nem húz oda, ahol olyan kevesen vannak – Isten igaz gyermekeihez, az Úr harcosaihoz, oda, ahol az Úr van és Igéje szól! De meg fogunk egy napon szégyenülni! Aki az Úr és az Ő ügye, és harcosai ellen foglal állást, úgy, hogy közben magát Isten népéhez tartozónak vallja – s még akár tartozhat is oda –, s nyíltan gúnyolódva nekiesik azoknak, akik Istentől nyert küldetésüket teljesítik, azt egy napon megszégyeníti majd maga az Úr, aki igazságos és nem hagy senkit büntetés nélkül. Különösen azt nem, aki az Ő személye, Igéje, parancsai, szolgálói, harcosai és ügye ellen fordul, úgy, hogy közben esetleg magát is nagy büszkén istenfélő hívőnek vallja és kikéri magának, hogy kétségbe vonja valaki a hitét! Maga a visszatérő főparancsnok, az Úr Jézus

Krisztus fog elszámolni mindazokkal, akik a világ oldalára állnak, hívő testvéreikkel szembefordulva!

Itt érünk el oda, hogy átvizsgáljuk magunkat, szívünket az Úr segítségével. Vajon nem kell-e bűnbánatot gyakorolnunk amiatt, hogy sokszor úgy viselkedtünk, ahogy a szukkótiak, penuelbeliek, vagy efraimiták? Nem kell-e ezért bocsánatot kérnünk az Úr Jézustól és megköszönve kegyelmét, ebben a tekintetben is megtérnünk, azaz változtatva magatartásunkon – odaállni Őmellé és elkötelezni magunkat, ügye, szolgálói, harcosai mellett? Erre még kapunk lehetőséget – éljünk vele!

Ne feledjük, hogy az utolsó időkben élünk! Álljunk hát időben Jézus Krisztus és az Ő maroknyi csapata mellé, mert a győzelem csakis az Ő oldalukon van! Ne féljünk magunkat elkötelezni az Ige mellett, az Úr ügye mellett! Ne féljünk határozottan és bátran segíteni Isten dolgait és harcát, harcosait ebben a világban!

Ámen